

Svart som et trolløye ligger det der stille og speilblankt i solefallsskjær.
— Da tegner med ett den døende dag
i dets flate med mesterens penseldrag
mektige Oklas majestetiske konveks
badet i lyset fra den siste solrefleks!

⊗

Storstilt er synet du sitter og ser,
— kun noen bekker som klukker og ler
bryter den store stillhet som rår.
Du føler jorden puste. Naturens hjerte slår
i takt med ditt eget, — som bever
ved det, — at du er, — at du lever!

⊗

Fra Breiskaret mot Eiterdalen, Trollheimen

Finn Bergmann

STEINKIRKENE I INNHERRED

Av arkitekt Wilhelm Swensen

Med ekte bjørnsonsk velde og klarsyn skal dikteren, da han ble spurt om hva han fant vakrest i Norge, ha sagt: Jeg har stått på Rolsbakken.

Vi alminnelige mennesker som har hatt den lykke å stå på dette stedet, se inn over de rike bygdene i Inn-Trøndelag, frodig og solid, myk i linjene, fyldig i fargene — eller vi vender blikket ut den fagre fjorden, hvor åsene svinner i blålig dis og lar uendeligheten trekkes inn i bildet, vi tenker med undring: Eier landet noe vakrere? Det er ikke grunn til noen mannjevning mellom alle de rike nyansene i norsk natur. Trøndelagsnaturen er ikke dramatisk, ikke vill og voldsom. Det er «Fagre fjord og bygder» som Vinje sier, det er ro og sikkerhet under himmelens rikt skiftende lys, det er eim av tung, drektig jord og det er sus av historie over fjord og vik, over gressganger og bølgende åkrer.

Opp av denne grunnen hever de trønderske bygdekirkene seg med sine lanseslanke tårn. En rekke middelalderske steinkirker markerer de hellige steder, som fra hedenhold har vært samlingspunktet. Fra naturens hånd skiller kirkeplassen seg ut som noe av det vakreste i bygden og denne samhörigheten mellom natur og religion, med eldre kultur som bakgrunn gir stedet en dragning mot vår historie. En føler at stedet har samlet i seg minner fra slekt etter slekt.

En skulle tro at Nidarosdomen som det samlende i middelalderens religiøse liv, med all sin prakt som en åpenbaring av